

ΤΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

Θέατρον «ΚΥΒΕΛΗΣ» : «*Ἀνθή*».—**ΟΛΥΜΠΙΑ :** «*Ἡ κυρία τοῦ Δούσου*».—**«ΔΙΟΝΥΣΙΑ» :** «*Τσάρνας*» καὶ «*Μαῦρο Ρόδο*».—**«ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ» :** *Τὰ «Παναθήναια».*

Ἀρκάτα ζωηρόν τὸ θεατρικόν δεκάπενθήμερον ἔργα νέα καὶ ἀπαναλήψεις, μὲ κυριαρχοῦντα εἰς τὴν κίνησιν τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Θ. Συναδινῶ καὶ Σπ. Μελά, ὁ «Καρνακόζης» καὶ τὸ «Ἄσπρο καὶ Μαῦρο».

Ἡ ἀπαναλήψις τῆς «Ἀνθῆς» εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης ἦσαν ἐπιτυχῆς ἔργα τέτοιαι: δραματικῆς θανάτου, τότης ἰδιουσιτίας εἰς τὴν ἐμπνευσιν, τόσον προσωπικῆς τέχνης εἰς τὴν διαπραγματεύσειν τοῦ δραματικοῦ μῆθου, εὐτύχημα εἶναι νὰ ἀπαναλαμβάνονται ὅσα τὸ δυνατόν συχνότερα εἰς Κοινωνίαν νεκρῆν εἰς τὸ αἶσθημα καὶ τῆς μεγάλης ἠμωρίας καὶ τοῦ ἀληθινοῦ, ὅπως βεβαίως εἶναι ἡ ἑλληνικὴ μας Κοινωνία. Ἡ κ. Κυβέλη ἔχει ἓνα ρόλον μοναδικῆς δραματικότητος, ὅλης ἐκ τῶν εἰσῶ. Καταδικασμένη νὰ ζῇ μέσα τῆς τῆς δράμα τῆς, τὸ δράμα τῆς περιφρονήσεως τῆς γυναίκας ἀπὸ τὸν ἀλλοζῶνα καὶ ζωϊκὸν ἀγαπημένον, ἐπιτυχαινεῖ θαυμάσια νὰ εἴσῶ τερικεῦσῃ τὴν ἀσπυροειδῆ κἀλην μὲ ἓνα παίξιμο πικρὸν, γερμῶν, θερμῶν, ἐκφυστάτου, νευρωθῆς, ἀληθινόν. Ὁ πόνος τῆς εἶναι πόνος! Ἄλλ' ἐν τούτοις ἰαύρχαι ἐν εἴσῶ τερικόν φάλλο εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς αὐτῆν τοῦ παρ' ὄλιγον ἐγγίζει τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς πλέον τῆς δόσεως τοῦ ρόλου τῆς ὅπως τὸν δημιουργεῖ καὶ ἀπειλεῖ νὰ τὴν ἀνατρέψῃ: Ἡ «Ἀνθῆ» τῆς κ. Κυβέλης εἶναι πόρα πολὺ γοητευτικῆ, εἶναι γοητευτικῆ ἀκαταμάχητα. Ἀκόμη καὶ ἓνας μακρὸς τῆς ἀλλαγῆς ὅπως εἶναι ὁ Ρώσος ἐκεῖνος ἀρχιθρονιστῆς ἐραστῆς τῆς, θά ἦταν ἀφυσικώτατον, θά ἦταν ἀδύνατον νὰ παύσῃ ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην ν' ἀγαπᾷ μιαν γυναίκα τόσης σοφῆς γοητείας, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὰ μάτια τοῦ ἓνα ἀσχημάτιστο καὶ ἀουγάρητο κορτοσόπουλο.

Μὲ τὴν ὑπερβολικὴν γοητεία τοῦ δίδει ἡ κ. Κυβέλη εἰς τὸν ρόλον τῆς (γοδοιο γυσιόματος ἐφαίετο, ζαυθὰ μαλλιά, χαμόγελά καὶ ματιὰς ὅλα συνταρακτικώτατα, θερμότητια, ἀστραποβόλλημα νεότητος καὶ γυναικείαν ἀσφάν) ἀφαιρεῖ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀληθειαν τοῦ ἔργου. Ὁ συγγραφεὺς θέλει τὸν ἐραστὴν τῆς ἱκανὸν νὰ τὴν ἔγκαι. τολοεῖ ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην ἄλλ' ἐκεῖνη κάνει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ συγγραφέως ἀδύνατον: διότι ὁ ἐραστῆς τῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀγκαταλειψῇ μιαν τέτοιας γοητείας γυναίκα, ὅση καὶ ἀνῆτο ἡ μανία τοῦ τῆς ἀλλαγῆς τῶν εἰδῶλων τῆς σαρκικῆς λατρείας τοῦ.

Τὸ μαῦρο κορτοσόμ τῆς κ. Κυβέλης τῆς πηγαίνει θαυμάσια εἶναι ἓνα γλυκώτατον θέημα, χάρμα τῶν ματιῶν, ἐνθουζῶν ἰσπανοῦς ζωγράφους καὶ εἰδικώτερα Γκόγια, ἓνα θερμὸν μαρὸ φάντο ὅπου λυκίζεται ἓνα κεφάλι χρυσοῦ, μὲ ἐκφράσιν σοφῆς γοητικότητος. Ἄλλ' εἶναι ἀκριβῶς πόρα πολὺ θαυμάσιον, τὸ κορτοσόμ αὐτὸ. εἶναι ἀνάγκη νὰ θυσιάζῃ τὴν ἀνθρώπινον κοκτεταρίαν τῆς γιὰ νὰ δέσῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ εἰς ὄλθ' κληρὸν τὸ ἔργον. Ἐξωτερικῶς ἡ ἐμφάνεις τῆς πρέπει νὰ εἶναι παρὸ ἀδύνατον. Ρούχα πολὺ μετριώτερα καὶ εἰς τὸ πρόσωπο, σὰ μὰ γουλα δυὸ χοντρῆς μαθρῆς πιναλῆς καὶ νὰ δείχνουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι αὐτὴ πλέον εἶναι ἡ παρακαταγμένη ἐρωμένη πρὸ ἀγωνίζεσθαι τώρα, ὅταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἕθονοιστοῦ ἐπέρασε, νὰ τὸν συγκρατήσῃ ἀκόμη σὰ χεῖρα τῆς. Ἐθὼ ἄλλως τε, σ' αὐτῆν τὴν σαληρῆν κἀλην, δὲν περιστρέφεται τὸ μισὸ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ θέμα τοῦ ἔργου; Δὲν χωρεῖ ἀμειβολία. Ἡ Ἀνθῆ μάχεται μὲ ἑπτα ἔχι, δέσεται τοὺς ἄλλὰ μετωδῆνα πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς. Ἐάν τὴν ὀπλοῖ ἡ ἰθροποιὸς καὶ παίξει τὸν ρόλον τῆς μὲ ὅλα ἀκαταμάχητα, τότε τί γίνεται ἡ κἀλη αὐτῆ;

Ὁ κ. Βεάκης ἐξοκολοῦθαὶ νὰ ντεκλαμάρῃ μέρη-μέρη ἀξιοβρήνητα καὶ ὅσα ἓνας κακός, κοινώτατος ἠθοποιός. Εἶναι γελοῖον καὶ ἀγένητον! Γιατὶ τὸ κἀνε αὐτό: Δὲν ἀντικαθίσταται (εἶναι δυνατόν;) ὅτι ὁ ῥόλος τοῦ εἶναι ἤδη ἀρεκτὰ τὸ ἀντιανθρώπινον, τὸ ὑπερανθρώπινον καὶ τὸ ἀφύσικον; Εἶναι τόχα ἀνάγκη νὰ ἀπογραμμίσῃ τὸ ἀφύσικον τοῦ ρόλου τοῦ (ἀφύσικον γιὰ τὸν πολὺν κόσμον, ἐννοεῖται) μὲ ἀπειρῆ φεικιά καὶ γελοῖον φινεφροισμὸν εἰς τὸν θεατρικώτατον τόνον τῆς φωνῆς τοῦ: Πολυ φοβοῦμεθα ὅτι ἐπιζητεῖ νὰ φέρῃ ὀρισμένα ἔργα ἀνοητέρας πνοῆς μέχρι τῆς κατανοητικότητος τοῦ ὄχλου τῆς πλατείας. Καὶ αὐτὸ θά ἦτο μίαν συνθηκολογήσει ἀίσχρᾶ. Ἄλλ' εἰς ὅσα σημεῖα λησιμονεῖ τοὺς οἰκτροὺς αὐτοὺς καμποτιανοὺς γιὰ νὰ θυμηθῇ τὴν ψυχὴν τοῦ, τὴν ψυχὴν τοῦ καλλιτέχνη Βεάκη εἶναι πραγματικὰ καλὸς καὶ μὲς συνεκίνησε.

Ἐντελῶς τὰς αὐτὰς παρατηρήσεις διὰ τὰς ἑλευθερὰς αὐτὰς μεταπτώσεις τοῦ κ. Βεάκη ἀπὸ τὸ χονδρότατον καὶ τὸ πολὺ φεύτικον εἰς τὸ λεπτόν καὶ τὸ ἀκριβές, ἔχει νὰ κἀνω καὶ γιὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ τοῦ «Καθηγητοῦ Κλεονῆ» εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζονται ἀτυχῶς ἐπισημ.